

CONSILIUL JUDEȚEAN DÂMBOVIȚA
DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI

Asistență socială copii: Târgoviște, str. I.C.Visarion, nr. 8, cod 130011; Tel: 0245-217686, 614615, 617042;
Fax: 0245-614623

Asistență socială adulți: Târgoviște, str. Mr.Brezișeanu, nr. 25, cod 130035; Tel: 0245-617348, 611915;
e-mail: dgaspcdb@yahoo.com; dgaspcdb@gmail.com; website: www.dgaspcdb.ro
operator de date cu caracter personal nr. 8980

Nr. 41911/SMCSSMRP/28.09.2023

COMUNICAT DE PRESĂ
1 OCTOMBRIE - ZIUA INTERNAȚIONALĂ A PERSOANELOR
VÂRSTNICE

Povestea a două suflete împreună, dar separate...

Sunt parte din familiile noastre sau chiar "sufletul" familiei, în unele cazuri, și le datorăm toate momentele de răsfaț pe care ni le-au oferit în copilărie, toate vorbele calde, toate învățăturile și toată răbdarea pe care ne-au oferit-o de-a lungul timpului! Acum, este rândul nostru să le întoarcem toată răbdarea și ceva în plus bunicilor, care nu au fost niciodată prea obosiți pentru a se juca sau pentru a ne ține în brațe.

În fiecare toamnă, în data de 1 octombrie, când la nivel mondial sunt sărbătorite persoanele vârstnice, tragem un semnal de alarmă asupra nevoilor de îngrijire pe care acestea le au și asupra faptului că cea mai bună îngrijire poate fi oferită în familie. Acolo unde nu există rude care pot acorda sprijin vârstnicilor intervenim noi, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Dâmbovița, cu servicii sociale dedicate, dar și cu răbdare, grijă și empatie.

La Centrul de îngrijire și asistență pentru persoane adulte cu dizabilități Pucioasa îngrijim 48 de bunici, fiecare cu nevoile lui, cu bucuriile, dar și cu apăsările sufletești, cu gândurile și cu amintirile pe care le retrăiesc zi de zi. Aici găsim o situație deosebită, care ne dovedește, din nou, că timpul este neiertător și că odată cu trecerea anilor devenim tot mai vulnerabili, ne schimbăm, poate atât de mult încât nu ne mai recunoaștem. Este situația soților M, în vârstă de 78 și 79 de ani, care au ajuns în același serviciu de tip rezidențial, soțul în anul 2014, iar soția în anul 2021.

Povestea lor de iubire a început în anul 1972 când s-au căsătorit și a durat zeci de ani. Soțul este din Iași și a rămas în Dâmbovița după ce a cunoscut-o pe doamna care i-a furat inima, ba chiar a preluat și numele de familie al acesteia. Au împreună doi copii, dar care sunt, la rândul lor, instituționalizați. Nu mai știu nimic despre ei și, surprinzător, nici ei nu se recunosc unul pe celălalt. Deși personalul centrului le-a spus încă de la început că sunt soț și soție și au încercat să îi antreneze în discuții comune, doamna și domnul M au rămas blocați în amintirea vremurilor apuse. De multe ori au trecut unul pe lângă altul ca doi străini, fără să se privească, fără să își vorbească. Doamna nu a mai putut merge, afecțiunile agravându-se odată cu trecerea timpului. Acum stă în pat și cântă, pentru că mereu a iubit muzica lăutărească. Deși i-au scăzut puterile, glasul îi este parcă nemuritor.

Își amintește că a cântat în ansamblul Doina Argeșului și că s-a căsătorit cu un bărbat pe care l-a cunoscut la nunta surorii ei: *"Era un bărbat normal, nici urât, nici frumos, un bărbat mâncăcios."* Nu își amintește că soțul este la câteva camere distanță, deși i se repetă acest lucru. Spune doar că îi e dor, că nu l-a mai văzut de mult timp și că dacă ar veni, ar începe să plângă. Din păcate, nu îl mai poate vedea deloc, întrucât anii și-au pus amprenta și asupra vederii doamnei. Despre copii nu vorbește mult, doar despre *"fata brunetă, cu părul negru ca abanosul... o fată frumoasă era fata mea"*. În schimb, își amintește de anii tinereții când lucra oriunde putea, la restaurante și cofetării, unde făcea curățenie și apoi revenea acasă, în zona Găeștiului. Ne-a spus că dacă îl vedem pe soțul său vreodată să îi transmitem *"multe complimente"*, iar apoi a revenit la rugăciunile pe care le repetă zi de zi, căci atât i-a rămas în amintiri, credința în Dumnezeu.

Domnul M este mult mai tăcut. Nu comunică despre viața de familie, pentru că nu își mai amintește cum era. Despre soția sa spune doar că *"era harnică, făcea multă treabă acasă"* și își mai amintește că mai mereu cânta. Știe doar că au avut împreună un băiat, de fată nu își mai amintește. Spune că îi este bine singur și respinge ideea că doamna vieții lui se află în același centru de îngrijire.

În ciuda faptului că nu se recunosc fizic, angajații centrului au grijă să îi țină aproape pe cei doi soți, pentru că sufletele lor se caută și vor fi împreună până la sfârșit!

Poate că povestea este una tristă, dar este cruda realitate pe care o pot trăi și alți bătrâni. Povara anilor îi poate face confuzi, pot uita de cei dragi și chiar de ei înșiși, dar noi nu avem voie să uităm de ei. Ei nu mai știu cine sunt, dar noi știm că ei ne-au crescut cu atâta grijă și că ne-au învățat atât de multe lucruri. Aveți grijă de bătrânii voștri, cu iubire și răbdare, astăzi și în fiecare zi, ca și cum ar fi ultima...

DIRECTOR GENERAL,
jr. Ionela Sandu

ȘEF SERVICIU SMCSSMRP,
prof. Eremia Alina-Ioana